

BRĂ•NA DO PEKLA

NedĂ›le, 05 prosinec 2021

Martin

zvolna procital, snad ho probudily nĂ›jakĂ© hlas? Ā Ā-lenĂ› mu tĂ™eĂ¡tila hlava a cĂtil nepĂ™Ă-jemnĂ© mravenĂ•enĂ- po celĂ©m tĂ›le. Nemohl se pohnout. Po chvĂli se pokusil otevĂ™Ă-t oĂ•i, ale stejnĂ› vidĂ›l jen rozmazanĂ© siluety v bĂ-IĂ©m pokoji. VĂ•echno bylo pĂ™ikryto Ā jedĂ½m zĂ›vojem mlhy. ChvĂ-lemi zase ztrĂ¡cel vĂ›domĂ... Kde to jsem? Jakoby z dĂ¡li slyĂ¡el dva hlas, kterĂ© k sobĂ› velmi nalĂ©chavĂ› mluvily.

ZbystĂ™il pozornost a pokouĂ¡el se zachytit aspoĂ^ Ā°trĂ¾ky jejich vĂ›t. ā€žPochopte, panĂ- primĂ¡jĂ™ko, Ā¾e s nĂ-m n u t n Ā› potĂ™ebuji mluvit,â€œ Ā™Ă-kal tmavĂ½ stĂ-n.

BĂ-IĂ¡ silueta mu odpovĂ-dala: ā€žAle to je naprost vylouĂ•eno, pane kapitĂ¡ne. Do rĂ¡na byl na operaĂ•nĂ-m sĂ¡le a probral se teprve pĂ™ed chvĂ-IĂ-. NebĂ½t silnĂ© dĂ¡vky morfinu, skuĂ•el by bolestĂ- jako zvĂ-IĂ™e. Zlomenina spodiny lebeĂ•nĂ-, pĂ™iĂ¡el o jedno oko, mĂ¡ i utrĂ¾enou slezinu a tĂ›Ă¾kĂ© pohmoĂ¾dĂ›niny po celĂ©m tĂ›le. OstatnĂ›, mĂ¡ i zlomenou Ā•elist, takĂ¾e vĂ›jm v nejbliĂ¾Ă•ch dnech stejnĂ› nic neĂ™ekne. Za normĂ¡lnĂ-ch okolnostĂ- jsou ta zranĂ•nĂ- nesluĂ•itelnĂ¡ s Ā¾ivotem. A nebĂ½t jeho mimoĂ™Ăjdňa silnĂ© tĂ›lesnĂ© konstituce, uĂ¾ by tady asi nebyl. PĂ™eĂ¾il to vlastnĂ› jenom zĂ¡zrakem. Jeho stav zĂ•stĂ¡vĂ¡ i nadĂ¡le kritickĂ½ a poĂ™Ăjd jeĂ¡tĂ› nemĂ¡ vyhrĂ¡noâ€!â€œ

â€ž Ā koda, mĂ¡l jsem na myslí jenom pĂ¡jr triviĂ•lnĂ-ch informacĂ-. Nikdo netuĂ¡Ă-, co iniciovalo ten ĀjĂ-lenĂ½ amok. ZastavĂ-m se tu pozdĂ›ji, tady uĂ¾ stejnĂ› nic nenaspĂ›chĂ¡me. Ten chlap, co mu to udĂ›lal, pak doma vyhodil Ā¾enu z osmĂ©ho poschodĂ- panelĂ¡ku a sĂ¡m vyskoĂ•il za nĂ-. SbĂ-rali jsme je dole lopatouâ€!â€œ

â€ž VĂ-m, slyĂ¡ela jsem o tom, tĂ© rodinnĂ© tragĂ©die je plnĂ½ ĀjpitĂjl. PrĂ½ po nich zĂ¬staly dvĂ› dĂ›ti. PĂ™Ă-Ă¡ernĂ©! Tak tuhle prĂ¡ci vĂ›jm rozhodnĂ› nezĂ¡vidĂ-mâ€!â€œ

Pokud vĂ-m, tak mezi personĂ¡lem vaĂ¡Ă- JIPky, pracuje dokonce sestra tĂ© zavraĂ¾dĂ›nĂ©.â€œ

â€ž MyslĂ-te vrchnĂ- sestru Alenu Zachovou? Ano, jejĂ- dvojĂ•e, jakoby si z oka vypadly. Alenu znĂ¡m uĂ¾íta, a kdyĂ¾ jsem je nedĂ¡vno obĂ› potkala ve mĂ›stĂ›, nepoznala jsem, kterĂ¡ je kterĂ¡. Tak neuvĂ™itelnĂ› si byly podobnĂ©. Ale mĂ¡te smĂ-lu, ona mĂ¡ dneska aĂ¾ noĂ•nĂ- smĂ›nu.â€œ

â€ž No tak to jste mnĂ› moc nepotĂ›jila,â€œ Ā™ekl mrzutĂ› muĂ¾skĂ½ hlas. â€ž Co se dĂ¡ dĂ›lat? ZastavĂ-m se pozdĂ›ji.â€œ

Oba hlas se vzdalovaly a Martin, kterĂ½ slyĂ¡el jen pĂ¡jr Ā°trĂ¾kĂ- dialogu, horeĂ•natĂ› pĂ™emĂ½Ă¡lel. Proboha, o kom to mluvili? Snad neâ€! Zvolna se probĂ-ral z agĂ¾nie a usilovnĂ› se snaĂ¾il listovat v zamlĂ¾enĂ© pamĂ›ti. VĂ•erejĂ¡ek byl pĂ™ece den, jako kaĂ¾dĂ½ jinĂ½. Jen matnĂ› si vybavoval kluzkĂ© Ā¾enskĂ© tĂ›lo, vzpĂ-najĂ-cĂ- se pod nĂ-m. HaniĂ•kal! BoĂ¾e, to je Ā¾enskĂ¡, krev a mlĂ-ko! A pak s v nĂ›jakĂ© hospodĂ›â€!

* * *

dubová m stolá m. Na Č-Č-ČjnČ-kČ-v tČjzavČ vztýČenČ palec, jen zavrtČl hlavou a vČmluvnČ zacinkal kČ-Či od auta. Objednal si minerČjku.

â€žZ daleka?â€œ prolo mil ticho muÅ¾í, kterÃ½ si k Martinovi po chvÃ- li pÅ™isedl.

Lhostejná na náj pohládli. A irokánská ramena a dobrávčich sto deset kilo výšky, odhadl blesková.

â€žZÃ¡leÅ¾nÃ- na tom?â€œ odpovÃ›dÃ›l podrÃ›Å¾dÃ›nÃ› Martin.

â€žJÄj jen, Å¾e auÅ¥Äjk s pÄ-smenem hÄj
v espÄ©zetce, tu nestojÄ- zrovna kaÅ¾dej den.â€œ Å™ekl smÄ-Å™livÄ› chlÄ¡pek a uchopil do svÄ½ch obrovskÄ½ch dlanÄ- pÅ“llitr, Å¾e se napije. â€žPracovnÄ›?â€œ dodal jeÅ¡tÄ›.

â€žZa Å¾enskou,â€œ pÅ™iznal Martin.

â€žMoje starÃ¡j na to zrovna dvakrÃ¡jt nenÃ— a hned po porodu ji povÃšsila na hÅ™ebÃ—k. A pÅ™ece se ji nebudu poÅ™Ã¡d doproÅ¡ovat. Tak sem jezdÃ—m, jak vy Å™Ã—kÃ—te tÃ—m vaÅ¡iÃ—m hantecem, vojÃ—Å¾dÃ—t jednou Å ipcovÃ³ hajfu," Å™ekl s Å°smÄ°vem.

Silájk se rovná¾ usmájí a zvedl
oboÄ•Ä-: â€žÄ•le?â€œ hvÄ•zdl obdivnÄ». â€žCopak u
vÄ•js takovÄ½ Ä¾enskÄ½ nemÄ•te?â€œ

â€žTakovÃ½ teda ani nÃ¡hodou. Tak ÄernÃ½ vlasy a modrÃ½ oÄ•i, jako tahle, nemÃ¡j Ã¾adnÃ¡ jinÃ¡.â€œ

â€žS takovou tu bude mÃ-t i spoustu
mÃ-stnÃ-ch ctitelÅ-, â€œ namÃ-tl chlapÃ-k.

â€žNa to mÅ-Å¾e zapomenout, mÃ¡j doma
dva malÃ½ kluky a manÅ¾el ji skoro nepustÃ- z domu. NavÃ-c ji zanedbÃjvÃj, protoÅ¾e po
prÃjci je v jednom kuse na letiÅjtí.â€œ

â€žNa letiÅ¡ti, Å™Ã-kÃ¡?â€œ zpozornÄ›l muÅ¾e.

â€žJo,â€œ pÅ™itakal Martin. â€žParagÃjn.
Byl u nich uÅ¾ na vojnÄ› a je tÅ-m poÅ™Äjd pÅ™Ä-mo posedlej. VÅ¡ecken Ä•as trÅjvÅ- na leÅ¥Åjku, prej i jako instruktor. ChodÄ- domÅ- aÅ¾ naveÄ•er, utahanej jako kÅ¬Å, sekne sebou a spÄ- jak zabitej. Ale nic naplat, Å¾enskÄj potÅ™ebuje svÅ½, a tak si hledÄj potÅ›enÄ- jinde.â€œ

â€žCo mnÄ›, to tady valÄ›-Å› za kIÄ›-ny
do hlavy? Jak mÄ›-Å›e iinde, kdyv Ä›-Å› ie zavÄ™enÅ› doma?â€œ

â€žInternet, kÃ¡mo, internet! To neznÃ¡m? Å~kÃ¡m ti to vÅ™bec nÃ©co? MrouskÃ¡ se starÃ½mu pÅ™Ã-mo za zÃ¡jdy, napÅ™ed doma virtuÅlnÅ'a pak i doopravdy.â€œ

â€žPod svÃ¡-cnem Å¾e bÃ½vÃ¡ tma?â€œ

â€žPÅ™esnÄ› tak,â€œ pÅ™itakal Martin a nadmul se pÅ½chou. â€žTÅ™eba nakecala tomu svÅ½mu Å¡mudlovi, Å¾e jede s kÃ¡moÅ¡kou na tÅ½den do skal. ParohÃ¡č jÅš- to seÅ¾ral i s navijÃ¡kem. JenÅ¾e ta kÃ¡moÅ¡ka tam byla se svÅ½m manÅ¾elem a ona tÅ-m pÅ¾idem se mnou. ChÃ¡peÅ¾?â€œ

â€žChÃ¡pu,â€œ zamumlal mezi zuby
hromotluk. Rychle vstal a pevnÃ› uchopil do svÃ½ch medvÃ›dÃ›ch tlap tÃ›kou Å¾idli.
NeÅ¾ se rozmÃ¡chl k hroznivÃ©mu Å°eru, Martin staÅ›il zahÃ©dnout padajÃ›cÃ‐ Ä•ernou
Ä•epiÄ•ku s vyÅ¡itÃ½m emblÃ©mem bÃ‐lÃ©ho padÃ¡kuÅ›ku. Martin strnul. â€žA do prdele!â€œ
blesklo mu jeÅ†tÃ› hlavou. V intuici si chtÃ›l zakrÃ½t obliÄ•ej rukama, ale hněd
prvnÃ‐ pÅ™Ã‐Ä•iernÃ‐ rÃ¡na dubovou Å¾idliÅ‐, mu je roztaÅ™Ä•tila napadrÃ¥.

Pak ztratil vÄ›domÄ›-â€!

* * *

StaniÄ•nÄ- sestra Alena ZachovÄ¡j

usedla nad svou poslednÄ- noÄ•nÄ- kÄ¡vu a s cigaretou v ruce, se ubÄ›rala klikatÄ½mi cestiÄ•kami vzpomÄ›nek na svou sestru Hanu, co teÄ• uÄ¾enÄ-â€!

Jednoho dne skonÄ•il Ä•as dÄ›tskÄ½ch

her. ObÄ› se ocitly se na prahu dospÄ›vÄ¡jnÄ-, pÄ™inÄ¡jejÄ•cÄ-ho tuÄ¡jenÄ- sladkÄ½ch tajemstvÄ-. Panenky i korÄ¡alky dÄ›tskÄ½ch slz byly rÄ¡zem zapomenuty a jejich sesterskÄ© klÄ-ny pookÄ™Ä¡ly zvÄ›davostÄ-. Jejich panenskÄ© klÄ-ny, kterÄ© tak omamnÄ› vonÄ›ly po jasmÄ-nu, zvlhly jantarem vzruÄ¡enÄ-. A tak za dlouhÄ½ch veÄ•erÄ- se ve svÄ©m dÄ-vÄ•Ä-m pokoji vydÄ¡valy na vÄ-tÄ›znou cestu hledÄ¡nÄ-, protoÄ¾e nejcitlivÄ•jÄ¡Ä-mÄ-steÄ•ka na Ä¾enskÄ©m tÄ›le, ta pÄ™eci poznÄ¡ zase jenom Ä¾ena. AniÄ¾ se to kdo dozvÄ›dÄ›l, Alena s

Hankou nalÄ©zaly rozkoÅ¡i ve vzÄ¡jemnÄ½ch dotecÄ-ch, kterÄ© jim pÄ™inÄ¡jejely sladkou chuÅ¥ zakÄ¡zanÄ©ho ovoce. Krev jim se divoce bouÄ™ila ve spÄ¡ncÄ-ch a slast objevovÄ¡jnÄ- v nich probouzela touhu a zrychlovala dÄ-vÄ•Ä-dech. CitlivÄ© doteky nÄ•Ä¾nÄ½ch dlanÄ- a Ä°st, jitÄ™ily jejich kÄ™ehkÄ© city a rozsvÄ•cely dva pÄ¡ry modrÄ½ch oÄ•i nepoznanou rozkoÅ¡i. VzruÄ¡enÄ© stÄ©nÄ¡jnÄ- dvou dÄ-vÄ•Ä-ch hrdel bylo pokaÄ¾dÄ© jak mÄ¡vnutÄ- stÄ™Ä-brnÄ½ch kÄ™Ä-del dvou rackÄ-, kteÄ™Ä-bok po boku vzlÄ©tajÄ- k oblakÄ™m. Alena si blÄ¡hovÄ› namlouvala, Ä¾e to nikdy neskonÄ•Ä-.

Ale najednou pÄ™iÅ¡el zlom. V

Ä¾ivotÄ› jejÄ• HaniÄ•ky se objevil muÄ¾, kterÄ½ rozbil jejich sesterskÄ© milovÄ¡jnÄ- napadrÄ¥. PÄ™iÅ¡el nepozvÄ¡jn. ElegÄ¡n s vÄ-nÄ- Fahrenheita. PÄ™itom kdysi obÄ› dvÄ›, Hanka i Alena, zboÅ¾íovaly tu ojedinÄ›lou vÄ-ni z francouzskÄ© stÄ¡je plnokrevnÄ-kÄ• Christiana Diora. Ta vÄ-nÄ- parfÄ©mu Farenheit pÄ™ivÄ¡dÄ›la do nejistoty obÄ›, ale ani ve snu netuÅ¡ily, Ä¾e pro jednu z nich se stane osudnou.

Jmenoval se Petr a Alena ho od

prvnÄ- chvÄ-le nenÄ¡vidÄ›la, protoÄ¾e jÄ• ukradl sestru i lÄ¡sku v jedinÄ© podobÄ›. Jednoho dne si pÄ™iÅ¡el o Hanku Ä™Ä-ci s kyticÄ-. A kdyÄ¾ potom opouÅ¡tÄ›l jejich dÄ-m, jakoby spolu s nÄ-m odchÄ¡zela i jejich lÄ¡sku. A nechala Alenu samotnou v slzÄ¡ch.

Ale Petr byl v tuto chvÄ-li uÄ¾

mrtev, stejnÄ› jako jejÄ• milovanÄ¡ Hanka. On si to rozhodnÄ› zaslouÅ¾il. Tak nemilosrdnÄ› vyral jejÄ• milovanou z lÄ¡na panenskÄ© pÄ™Ä-rody pÄ™edhÄ•Ä™Ä- VysoÄ•iny a tÄ-m udÄ›lal kolosÄ¡lnÄ- chybu. HanÄ•ina citlivÄ¡ duÄ•je, zvyklÄ¡ na jiskÄ™Ä-cÄ- Ä™Ä-Ä•ku, romantiku hlubokÄ½ch lesÄ• a vonÄ-cÄ-ch luk, plnÄ½ch kvÄ•tÄ• i motÄ½lÄ•, se v chladnÄ©m betonu sÄ-dliÅ¡tÄ• cÄ-tila beznadÄ¡jnÄ› ztracenÄ¡. Byla zvyklÄ¡ lÄ©tat, volnÄ¡ jako ptÄ¡k. A pak se ocitla se dvÄ›ma dÄ›tmi na krku, zavÄ™enÄ¡, zajatÄ¡ v kleci nejvyÅ¡ejÄ-ho patra panelÄ¡ku. Hanka byla jak Marie Antoinetta po Ä•esku. Ta ve svÄ½ch Ä¡estnÄ¡cti pÄ™ijela z Rakouska do Francie jako manÄ¾elka LudvÄ-ka XVI., aby tam v osmatÄ™iceti skonÄ•ila na popraviÄ•ti za hlasitÄ©ho Ä™evu lÄ•zy. MezitÄ-m se trÄ¡pila, koketovala, flÄ¡movala, utrÄ¡cela, hÄ½Ä™ila. SlavnÄ¡ krÄ¡lovna se sloÄ¾itÄ½m osudem, Marie Antoinetta.

Hanka, zaskoÄ•ena Ä¡edÄ• mÄ•sta, manÄ¾elskÄ½m stereotypem i zoufalstvÄ-m, unikala do paralelnÄ-ho svÄ›ta plnÄ©ho muÄ¾Ä-, kteÄ™Ä- se aspoÅ• pokouÅ¡eli jÄ• porozumÄ•t a hladit jejÄ• poetickou duÅ¡i. DÄ¡t jejÄ•mu dravÄ©mu tÄ›lu vÄ›dÄ›t, Ä¾e je jeÅ¡tÄ• pÄ™itaÄ¾livou Ä¾enou. Byly to jen drobnÄ© epizody, naplnÄ•nÄ© jejÄ• nenucenou koketÄ©riÄ• a lehkÄ½m flirtem. Byla zprvu opatrnnÄ¡, ale s jÄ-dlem roste chuÅ¥ a ona ani ve snu netuÅ¡ila, Ä¾e se jednou mÄ• Ä¾e utrhnout ucho od dÄ¾bÄ¡nu, se kterÄ½m si chodila ke studÄ¡nce pro Ä¡itÄ•stÄ•-â€! ZtrÄ¡cela opatrnost a nevÄ•domky kopÄ•rovala osud Marie Antoinetty a Ä¾e do samotnÄ©ho konce. PohÄ¡r trpÄ•livosti pÄ™etekl pÄ™edchozÄ- nocí...

Alena si unavenÄ› promnula zÄ¡pÄ•stÄ- a zbabÄ•Ä¾nÄ-

pohlÄ©dla na hodinky. Do konce sluÅ¾by uÄ¾ zbabÄ½valo jen pouhÄ½ch pÄ•t minut. V Ä¡atnÄ› to bzuÄ•elo jako v Ä°lu. OblÄ©kajÄ•cÄ- se dÄ›vÄ•ata konÄ•ila noÄ•nÄ- sluÅ¾bu a louÄ•ila se s pÄ™Ä-chozÄ-mi, kterÄ© spoleÄ•nÄ- se svÄ½mi skÄ™Ä-Ä•kami otevÄ•raly i novÄ½ den.

Teď nebo nikdy. Neslyší někdo vklouzla do pokoje. V zájhlaví láska zbraněná pohledem na parketního stroje, které signalizovaly kritický stav pacienta. Jediným pohybem vypnula aparaturu, udržující kladnoucí životní funkce. Splnila svoji čest své povinnosti. Krátce vykročila a pak je znova uvedla do živnosti. Okamžitě se ozval alarm, naštěstí dosud ztlumený na normální intenzitu.

Z chodby sem pronikal hluk bouchání výřivnic, chystaných ke snadnému a bzučení alarmu nebylo téměř slyšet. Oddechla si, bez ohledu dnutého pokoj a rychle směřovala k dříve. Pozdravila se s rannými směny a bleskově se oblečila. Rychlový tah s nášvitem do parketu-zeminy ho podloužil. Laďona se nadechla studeného vzduchu. Jenomže mě ozdobené smrkové nemocnice aleje si nad ránem svlékly svou tenkou kožilku, utkanou z ranného rosy.

Alena vzhledem k parkoviště a její roztažené oči zouflale hledaly ostřílené Peugeot. Někde tady musí být! Když spatřila blikající rudý význam, oddechla si a rozhodněm krokem zamířila k námu. Plavovýřivnice, sedící za volantem, se na ni usmívala a nahnula se parketem spolujezdce. Spolu s dveřemi se pootevřely i výklopy ihned ježhalenky a odhalily její plnou prsu. Alena společně nastoupila. „Zdejšího Zuzko“ ale vydechla a parketem se k jejímu vlasům. Pak provinile vzhledem k zeleným očím a chladným rukám, které ji hecely, spatřila hedvábný dotek vycházejícího slunce. Krátce se políbily a obě vynášly vlny jeho světla. Pootevřený vlnkýr rtátky, které si tiše nabídly v tom krátkém ranném okouzlení...

„Dobrého rána miláčku! Tak co máš?“
manžel, vyjádřilo to? až se Zuzana a nedokázala vstát. „Já jsem Martina a hlesla ti Alena a s povzdechem složila hlavu do dlani.
„Ažsi formál, Alenko, já vás dala, že je na tebe spolehnout. až teď Zuzana a konejší význam, ji pohlédla po vlastech. Byly tak výrazně hnědé. Byly hnědé, než dnešní noc, kterou probíhala s očima, visícíma na mobilu. „Zdejší už kdekoliv, kdekoliv, až dotkla se Zuzana někdy a Alenina chvíle cítila, že se zájmeno stále, až teď už jen pár týdenů po kádě, až se výjechno uklidnilo. A pak se k tobě nastoupila. Až se uklidnila ji Zuzana se suverénněm až směrem na rtech.
Zároveň se jedná, energicky parkují plnou plyn a červený Peugeot se rozjel k dřívějšímu parkovišti, vstříkáno novýmu dni.

„Dobrého rána dost benzín?“ ozvala se nejistě Alena.

„Neboj, stavila jsem se hned ráno na benzín a vzala jsem plnou nádrž,“ a uklidnila ji Zuzana se suverénněm až směrem na rtech.

„Viděl jsem to, Zuzko?“
kočka! až se Alena a rezignovaně dodala: „Proboha, snad to není nějaký zájmeno znamená?“ až Neboj, zlatý ko, Během parketního nenávistného, kolikrát ti to mělo ještě říct? A my dvě jsme si smířily vybraly už všechny vrchovatky, až uklidnila ji Zuzana a povzbudiv se dodala: „Teď už není ani Hanka ani Martin, jsme jen my dvě. Až se setkáme znova, už jsem jenom Alenka. až Obě ulehčeně oddechly a jejich oči se krátce setkaly. Zuzana si uvíděla domov, jak miluje ty andělskou tmavomodrou oči. Nádherná!
zároveň Alenina výzva oči se náhle rozjasnila sem. Zuzana strnula. Pozdě!

Jejich výzva prorazila chatrnou zájhlaví mostu a zároveň se do propasti dřívějnice pod nimi, parketního pod kola jedoucího

kamínu. Peugeot se po dopadu vzal a pohabil je v hořícím pekle. Å okované Åmidič kamionu stačil jen prudce Åjipnout na pedál brzdy, ale vydával, Å¾e je zcela bez Åjance. Obrovská hmota kamionu drtila havarovaný auto, které se sneslo z nebe.

Kamion se ve smyku vzplanul. S planoucím klubkem vozu pÅed sebou prorazil Åelný svodidla a vzepjal se vstřík skalnýmu masivu. Pak ve zlomku vteřiny stržil silou pÅobil trosky peugeoutu na skálu...

ANQUETIL